

Тајне службе САД у епицентру бразилских догађаја

Нил НИКАНДРОВ
јун 1, 2016

Уопште нема сумње да кризни развој догађаја у Бразилу иницирају и штите тајне службе САД. Масовно убацивање компромитујућих изјава о руководству Радничке партије, о функционерима државне нафтне компаније Петробрас и о најближим сарадницима председнице Дилме Русеф и Лула да Силве, њени претходници су вршили као део тајне операције ради неутрализације „непријатељског режима“. Управо тако администрација Барака Обаме схвата највећу јужноамеричку државу која води независну политику. А стратешко решење тог чина је труд да се код владајуће елите Бразила угуши жеља за отпором и да се Бразил натера да прати и ради искључиво онако како то налаже политика САД.

На реалну претњу од таквог обрта догађаја су више пута упозоравали председници Рафаел Кореа, Даниел Ортега, Ево Моралес, Табаре Васкес и други. Председник Венецуеле Николас Мадуро је за догађаје до којих долази у окружењу Дилме Русеф директно рекао да је то „државни преврат који су организовале Сједињене Државе“. По оцени Мадуроа „оно што се сада дешава са Дилмом Русеф не представља само ударац на демократију у нашој земљи, већ и претњу по [регионална удружења] **Celac, Unasur**, као и за све социјалне и политичке покрете који су поверовали у могућност увлачења народа у послове региона“. Мадуро је позвао покрете левих из Латинске Америке да „заједно протестују против клеветничких манипулација који се чине Дилми Русеф, јер то прети миру и добробити континента“.

Јасно се осећа да је највећи део компромитујућег материјала (стварног и исфабрикованог) који се сада користи за уцену и притисак на бразилско руководство добијено од Агенције за националну безбедност САД још пре него што је Сноуден побегао и открио документа. Читава та гомила података је до правог тренутка држана у столу. А сада је преношење тих материјала преко контролисаних медија, агентура међу новинарима и НПО усмерена на хаотизовање политичког живота и дестабилизацију земље. У таквим околностима Вашингтону је једноставније да на најбитније дужности у земљи поставља своје људе. Проглашене „уставне процедуре“ после уклањања Дилме Русеф с власти представљају само покриће за извођење пузећег државног преврата. Уосталом, уколико буде потребно, Обама ће, завршавајући свој председнички посао, озаконити сваки поступак, све до „мајдана са бразилским лицем“.

Под кровом амбасаде САД у Бразилу и у америчким конзулатима већ на одговарајући начин делује одабрани тим. Лилиана Ајалде, која је на челу Амбасаде, своју каријеру на међународном попришту је почињала у структурама USAID, односно, радила је у тесној спрези са агенцијом ЦИА и осталим тајним службама. У активи Ајалде, док је заузмала дужност амбасадора САД у Парагвају (2008 – 2011) – било је формирање услова како би се са власти уклонио председник Фернандо Луго. У јуну 2012. парагвајски парламент га је и сменио. Он је званично оптужен за „несавесност“ при испуњењу председничких дужности: као, он није могао да изађе на крај с нередима између сељака и полиције, што је довело до жртви. Бразил је због тога протествовао и посебно је подвукао да парагвајском председнику „није било на прави начин обезбеђено право на заштиту“. Председник Парагваја, у складу са уставом, постао је дотадашњи потпредседник. Луго је за опозив рекао да је то „парламентарни преврат, који је направљен против народне воље“. Слична ствар се догодила и у Бразилу.

Други човек у амбасади САД, добро упознат са „латиноамеричким позориштем“ тајних операција је Ендрју Боуен (Andrew Bowen). Пре него што се нашао у Бразилу он је радио у Колумбији у америчкој мисији за борбу са дрогом, а пре Колумбије радио је у амбасадама САД у Еквадору, Каракасу, Панами, Мексику, Хондурасу. У политичким и економским одељењима амбасада која се најчешће користе за прикривање кадрова ЦИА и АНБ ради најмање 50 сарадника. Међу њима се највише «експонирао Алексис Лудвиг (Alexis Ludwig), који се у Боливији и Аргентини бавио шпијунирањем у вези са превише познатим «пословима». Врло је активна Абигејл Дресел (Abigail Dressel), која се званично бавила културом, образовањем и штампом као и аташе за правна питања Стив Мур (Steve Moore), шеф одељења за борбу с наркотицима Гвендолин Лјевелин (Gwendolyn Llewellyn), директор USAID Мишел Еди (Michael Eddy) – списак може да се наставља и наставља.

Дилма Русеф је своје уклањање са места председника назвала «привременим» и «политичком фарсом». Пре него што је напустила председничку палату она се писаном изјавом обратила народу. Одлуку о њеном уклањању са дужности назвала је «саботажа», «трагичан дан за младу бразилску демократију», а себе «жртвом неправде». Подвукла је и да је «проблем не само у мом постављењу, већ и у поштовању избора, суверенитету бразилског народа и устава».

Она је упозорила да неће уступити пред притиском на њу који нема преседана, да ће се законским методама супротстављати процедури импичмента који се спроводи и да ће победити: !»Ја се никада не предајем... правила сам грешке, али злочине нисам никада».

За вршиоца дужности председника постављен је Мишел Темер, који је формирао нову владу. Да је учествовао у «нормалним» председничким изборима, сакупио би највише 2% гласова. Али тај се политичар увек издвајао тиме што је знао да осети коњукуру и да формира коалиције. Његова Партија бразилског демократског покрета (PMDB) је деведесетих година сарађивала са социјал-демократима Фернанде Енрике Кардозуа, а 2003. је ушла у коалицију са Радничком партијом Лула да Силве.

Сада је Темер добио могућност да се сам шета по земљи. Број институција је смањен: од 32 министарства остала су 24. У новом кабинету нема ни једне жене, мада код Русеф није било такве дискриминације, жене су биле на челу 15 министарстава. Темер се нацији обратио емоционалним говором: „Моје прве речи бразилском народу на овој дужности ће бити [овакве]: верујте у наше вредности, у вредност нашег народа, чврстину наше демократије. Морате веровати у нашу способност да обновимо економију земље, у потенцијал наше државе, у његове социјалне и економске институције». Темер је обећао да ће главни задатак његове владе бити да обнови поверење према Бразилу на међународној арени, да обезбеди нове инвестиције, да стимулише јачање економије. Темер се уздржао од детаљног излагања новог спољнополитичког правца земље али, по свим прогнозама, тај правац ће бити проамерички.

Темер има 75 година, потомак је католика-маронита из Либана, по професији је адвокат, руководилац је Партије бразилског демократског покрета. 1980-х био је генерални тужилац државе Сан-Паоло, а затим министар за јавну безбедност. У то време пада и успостављање његове блиске везе са амбасадом САД.

За подпредседника Танер је изабран у октобру 2010.године, заједно са Дилмом Русеф. Фактички, он је представљао «тројанског коња» амбасаде САД у кабинету Д.Русеф. Темер је у марту напустио владину коалицију тако што је одбио да подржи Дилму Русеф, изговарајући се корупционим скандалом у **Petrobras**. И то мада је већ постојао захтев за посланички дом да се изврши истрага корупционаштва Танера лично. Међутим, ни све корупције нису исте. По свему судећи, новопечени в.д. председника је од амбасаде САД добио одговарајуће гаранције, те свој посао извршава најбоље што може.

После импичмента Бразил је подвргнут неолибералним реформама, пре свега ће се извршити приватизација државних компанија. У том процесу САД ће учествовати најактивније. Због тога је и направљена читава интрига са импичментом.

Власт у Бразилу је прешла на људе који су сами огрезали у корупционим скандалима, али то администрацији САД више уопште није важно.